

Tyst ligger myren i dimma klädd
Blott ekot av enslighet förestår
När regndis väter en gölrik bädd
Dess mörkröda purpurvitmossa och sileshår

Min vandring ut på gungfly irrar
I skymning mellan skuggornas ränder
Från randskogen giriga ögon stirrar
Och bevakar sitt byte från forna stränder

Lockrop från upphöjd källkupol
Vattenljudet som retar min törst
Och fjättrar mig i denna grönklädda nekropol
Tills dråget sköljer över mitt bröst

När myren kallar mitt namn
Och förföriskt fångslar hjärteslagen i sin kärva famn
När myrens ödsliga stämmor klingar
Ovan: en svulten korp som seglar på svarta vingar

Erosionsrännor har bildats av skyfallens färd
Här är jag värnlös för nordanblåsten
Våtmarken kramar benhåljet som en obarmhärtig värld
Och under botten kyler permafrosten

Färdigheter falnar bland myrullen
De träder in ett sumpigt mausoleum och fort
Hjälpt av trög erosion djupt i mullen
Som sakta driver det mänskliga bort